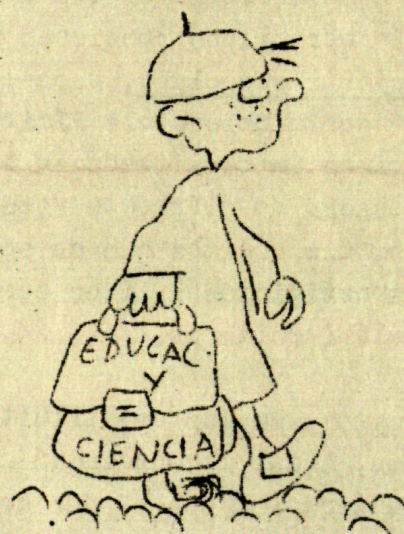

CEDOC
FONS
A. VILADOT

front ensenyant

BUTLLETÍ DELS COMITÉS D'ACCIÓ D'ENSENYANTS (C.A.E.)
JUNY 73 N° 10 PREU 10 PTES.

L'ÚS PÚBLIC DEL CATALÀ I LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

Amb l'extensió del moviment polític i del moviment de masses un fet es veu sovint replantejat: l'ús públic del català, tant en la propaganda com en les assemblees i actes públics. Normalment l'argument que es dona per obligar a usar una llengua única, en aquest cas la llengua oficial de l'Estat, és que hi ha gent que no n'entén d'altra. Sembla que uns fets així s'haurien de donar sobretot en ambients i reunions de la burocràcia oficial, tradicionalment adictes a la utilització absoluta de la "llengua del imperio" o en ambients obrers on molta gent pel fet de procedir de terres de fora de l'àmbit lingüístic català per les grans dificultats d'aprendre una llengua que no és ensenyada a l'escola ni utilitzada pels mitjans de comunicació de masses i pels anys llarga d'"educació franquista", té reals dificultats per admetre una pluralitat lingüística a la qual la majoria no demostra en principi cap hostilitat. El fet que es plantegi aquest problema en ambients on cal suposar, en principi, un mínim de cultura, com són per un cantó els estudiants i per l'altre mestres i professors, i que s'arribi a l'extrem d'abandonar un debat en reunions i assemblees democràtiques, demostra la manca d'una visió global política del problema de l'opressió nacional catalana.

Cal especialment analitzar algunes posicions manifestades per persones i --grups que, tot afirmant formar part de l'oposició i fins i tot reconeixent teòricament el "dret a l'autodeterminació" per a la societat nacional catalana, porten a la pràctica una activa política contra l'ús públic del català amb tant o més fanatisme espanyolista que els mateixos portavocs del règim. Els arguments més utilitzats en públic i en privat per fonamentar aquesta actitud són diversos: van des de la defensa d'un pretès "internacionalisme" unit a un fingit desinterès en l'ordre lingüístic fins a justificacions encara més pobres com són aduïdes cada cop més freqüentment "raons d'eficàcia", i de "sentit pràctic", i encara a manifestacions d'un paternalisme barreja de complex d'inferioritat i de "renúncia expiatòria" a l'ús de la llengua pròpia.

Tant si s'utilitzen uns arguments com els altres, totes les actituds porten a la pràctica a mantenir, i fins i tot, a reforçar la política d'opressió lingüística del règim i a prolongar-la, en el millor dels casos fins al futur imaginari del "després" de la consecució de les llibertats democràtiques. Nosaltres pensem que en un moment d'opressió és molt difícil que es mantinguin actituds neutres que siguin realment honestes, que objectivament s'està a favor o en contra d'unes formes repressives. Els companys de fora dels Països Catalans que treballen aquí, malgrat que subjectivament es trobin en una situació incòmode, si no s'insereixen en la realitat nacional catalana estan contribuint al manteniment de la situació d'opressió nacional (a vegades en consciència) en recolçar-se en unes lleis feixistes i en fer en una paraula el joc al règim.

Per altra banda centrar el problema nacional català només en un aspecte lingüístic o cultural- que és com es planteja molt frecuentment- és una tergiversació del problema segons els esquemes més mesquinament burgesos que redueixen les qüestions polítiques, econòmiques, socials i culturals a un simple problema lingüístic i encara més a un simple problema d'eficàcia.

Què pot representar- ens preguntem- per a unes semblants persones i grups el procés de lluita per les llibertats democràtiques? Què cal esperar del futur que diuen, que volen construir si en el present s'estan sentant unes bases que s'oposen a les llibertats futures ? Quin esforç en podem esperar d'un es- persones semblants de cara a l'aplicació futura d'una política lingüística i cultural adequada a les necessitats reals de la societat catalana? El provincialisme i l'alienació nacional, els prejudicis de tota mena... tot ve a contribuir a fer-los lluitar contra el procés històric de superació de les alienacions, d'alliberament de la submissió, d'expansió social del català com a llengua nacional amb plenitud de drets.

Nosaltres tenim una concepció del fet diferent. No tenim prejudicis es- panolistes, ni complexos d'inferioritat. Estem per l'ús públic, l'ús social de la llengua catalana, sense el qual tota llengua queda mancada de sentit i re- closa en la vida de "patués" familiar (primer objectiu de l'opressió lingüís- tica de tota nació dominant). El procés alliberador de la llengua catalana, co- mençat amb tants d'esforços pel nostre poble, té, doncs, com a objectiu prin- cipal aquesta dimensió social i col·lectiva. No volem fixar amb això una nor- ma rígida d'actuació en tots els casos, però sí una línia bàsica d'acció en aquest sentit que ha de ser la de la llibertat d'expressió. Concebem la lluita per les llibertats democràtiques com un procés en el qual es va gestant la fu- tura societat ; tota actuació actual ha d'estar dirigida en els principis que la futura societat haurà d'aplicar: la democràcia, la representativitat, la so- litaritat de classe... l'ús i el redreçament de la llengua nacional.

Creiem, doncs, que ja en la lluita actual hem d'aplicar l'ús públic i social del català imposant i posant en pràctica el principi de la llibertat d' expressió. És a partir d'aquest principi que cal abordar problemes reals com són els dels companys recentment immigrants, els de la llengua a l'escola, a les informacions escrites, etc., etc.

A partir del mes de març el moviment de PNN d'Universitat de l'Estat espanyol s'ha extès de forma progressiva. Els dies 8 i 9 de març hi hagué aturs força generalitzats als districtes de Barcelona, Bilbao, La Laguna, Madrid, Granada, Oviedo, Salamanca, Sevilla, València i Valladolid. Els aturs es repetiren els dies 3 a 5 d'abril entorn de les reivindicacions següents :

- # SIGNIFICACIO DE LA SUPRESSIO D'AUTONOMIA

La protesta de la Junta de Govern de la Universitat "Autònoma" de Barcelona (que no ha pogut ser feta pública per haver estat declarada "matèria reservada") afirma que presentarà recurs "contencioso-administrativo" contra el Ministeri i que no posarà en vigor les mesures que el decret detalla (consells de disciplina) ni abolirà els òrgans col·legiats de Govern: Junta de Facultat, de Govern Claustre General, etc.

Es molt possible que a l'aplicació dels decrets segueixi el curs vinent la imposició de l'anomenat "pla Suarez" que significa la supressió de gran nombre de matèries optatives (Quatrimestrals i de cursos monogràfics) que havien enriquit ideològicament i científicament els plans d'estudi, i la tornada a les matèries restringides tradicionals així com a les classes magistrals. Per a les actuals càtedres de Llengua i Cultura catalanes l'aplicació d'aquest pla pot suposar l'eliminació d'aquestes matèries com a assignatures optatives a partir de primer curs i reduir-les a matèries d'estricta especialització, amb la qual cosa eliminaria l'elecció massiva que tenen actualment, així com el risc de que un elevat nombre de llicenciats en Llengua i Literatura Catalana puguin pressionar per la introducció d'aquestes matèries al B.U.P.

L'aplicació del Pla Suarez pretén no únicament la reducció dràstica de matèries considerades perilloses dins una Universitat d'un país que no gaudeix de llibertats democràtiques, sinó també la reducció del pressupost econòmic de la Universitat, i d'aquesta manera també l'eliminació d'una part considerable de professorat P.N.N. (L'atenció de les necessitats mínimes de la Universitat quedarà atesa pel nou cos d'adjunta a través d'oposicions restringides, i és de suposar que l'Estatut del professorat actualment en elaboració pretén precisament ajustar al professorat a aquest nou enfoc de la Universitat).

Els P.N.N. d'Universitat som conscients de la situació crítica que travessa l'Universitat, i persistirem fins a finals del curs acadèmic actual en la nostra lluita per a obtenir de les autoritats acadèmiques i del ministeri una resposta positiva a les nostres reivindicacions.

(cont. pàg. 2 ACOMIADAMENTS)

Però en canvi es negatiu l'ensorrament de l'escola que, en aquest cas, no volien ni els mestres ni els pares.

Davant de situacions d'acomiadaments com aquest, o amb simples variacions de detall, que cada vegada sovintegen més, els C.A.E. creiem important assenyalar els següents punts que cal tenir presents en tota situació escolar:

- NO als directors autoritaris que acomiaden impunement quan un mestre es conseqüent i lluita per millores laborals i pedagògiques.
- EXIGIM plena participació dels mestres en la gestió del centre.
- REPRESENTATIVITAT real dels pares en les Associacions escolars
- INFORMACIÓ constant pares $\longleftrightarrow$ mestres